

New York Timesi bestsellerite autor

JENNIFER PROBST

teist-
moodi
lõpp

A romantic couple is shown in a lush, green garden. The man, on the left, has short brown hair and a beard, wearing a grey long-sleeved shirt and brown trousers. The woman, on the right, has long, wavy blonde hair and is wearing a white dress with a red floral pattern. They are both smiling and looking at each other, with the man's hand on the woman's waist. The background is filled with dense green foliage and soft sunlight filtering through the leaves.

Originaali tiitel:
Jennifer Probst
A Brand New Ending
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Letitia Hasser

Text copyright © 2018 by Triple J Publishing Inc. / Jennifer Probst. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E06400421
ISBN 978-9949-82-780-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõikidele mu kallitele lugejatele,
kes on langenud mõne sõltuvuse küküsi ja usuvad,
et lootust ei ole.*

*Te võite oma elu suunda igal ajal muuta –
mitte kunagi ei ole liiga hilja.*

Peate vaid esimese sammu astuma.

Proloog

Ritsikad siristasid sümfooniat, mida Ophelia kibeles kaasa laulma, ent ta oli läbi metsa minnes ja valguskiirt otsides vakka. Tossud ei tekitanud männiokaste peal mingit heli ja täiskuu näitas talle jalgraja poole teed.

Süda peksles kiiresti rinnus ja peopesad higistasid.

Miks noormees alati temas sellise tugeva reaktsiooni esile kut-
sus? Millal oli tugev lapsepõlvesõprus muutunud nii kiiresti mil-
leksi erutavaks, himuraks ja... keelatuks?

Valguskiir tegi täisringi ja vilkus siis kaks korda.

Seal.

Ophelia suundus valguse poole. Hetke pärast tõmbas noor-
mees ta rinnale.

Ophelia hing õhkas igatsevalt. Teda ümbritses puhta puuvilla
ja heina lõhn. Kyle embas teda tugevasti. Rind oli rinna vastas,
jalad vaheliti, noormehe hingeõhk tema põse vastas soe. Sekundid
mööduisid sõnu vahetamata. Nende vahel eksisteeris haruldane
suhtlusvorm – laste ja teismelistena koos veedetud aastad võimal-
dasid neil end vaikides hästi tunda.

Viimaks tõstis Ophelia pea ja vaatas noormehe metsarohelis-
tesse silmadesse, milles oli selline intensiivsus, et see võttis põlvist
nõrgaks. „Kas sa rääkisid meie plaanist oma isale?“

Kyle'i nägu kivistus. „Ei. Üritasin, aga ta ei tahtnud kuulata.
Mind enam ei huvita ka, Ophelia. Ma ei võlgne talle midagi.“

„Sul on õigus. Ei võlgne.“ Kyle'i ja tema isa suhe mõjus Opheliale rängalt, aga ta teadis, et aastaid kestnud emotsionaalne vägivald oli oma jälje jätnud.

„Aga sina?“

„Soovin, et saaksin Ethanile öelda, aga mu vend on jube vihane seitsaadik, kui meist teada sai. Kardan, et ta ütleb emale ja Harperile. Nad ootavad, et ma läheksin kolledžisse, ja ma tean, et kui nad meie plaanist teada saavad, püüavad nad mind takistada.“

Kyle ja Ophelia olid äsja keskkooli lõpetanud ja neil oli olnud koos idülliline suvi, aga olukord oli plahvatusohtlik. Selle asemel, et kolledžiharidus hankida, aidata emal võõrastemaja pidada ja stabiilset elu elada, kavatses Ophelia jätta kolledži sinnapaika, perekonnast lahkuda ja tundmatus kohas vette hüpata.

„Nad mõistavad. Kui me kohal oleme, helistame su perekonnale ja selgitame, et oleme Californias leidnud meile olulisi tutvusi ja peame natukeseks ajaks sinna kolima. See pole vale, sest me viime selle asja ellu. Kui nad meie edu näevad, annavad nad meile andeks.“

„Aga Ethan?“ küsis Ophelia, põimides sõrmed jõudu otsides Kyle'i omadega vaheliti.

Issand, kuidas ta vihkas sellist ebakindlust oma hääles.

Ta oli kaheksateistkümneaastane ja teadis täpselt, keda ja mida ta tahab, aga tema vanem vend oli Kyle'i parim sõber. Ethan oli ära pööranud, kui sai teada, et nad käivad salaja kohtamas. Nad olid nii kaua olnud kolm musketäri, et kellelegi neist polnud tulnud pähe midagi muud kui sõprus.

Kuni see muutus.

Kyle lükkas tema juuksed tagasi. „Ethan annab meile ka andeks. Tal on järgmised kolm kuud sõduri baaskursusega nii palju tegemist, et tal pole aega hingatagi. Kui me oleme abielus ja karjääri teinud, pole sel enam tähtsust. Me oleme selle poole nii kaua püüelnud, Ophelia, ja me saavutame selle. Sina laulad ja

mina kirjutan ning me saame kuulsaks, aga seda ei saa juhtuda, kui me jääme siia või kannatame neli aastat kolledžit mingi mõtetetu kraadi pärast. Me peame ise endale võimalused tekitama, mitte ootama.“

Mööda selgroogu väreles elevus.

Jah.

Kõik teadsid, et Kyle'ist saab kuulus kirjanik. Ta oli aastaid kirjutanud ja saanud riiklikul konkursil isegi esikoha.

Ja kas polnud mitte kõik muusikaõpetajad Opheliale öelnud, et tema hääl on eriline?

Kuna tema õde Harper aitas hobusetalus ja vend läks sõjaväkke, oli viimaks tema kord keskenduda Kyle'ile ja nende karjäärile. Ophelia ei kujutanud ette maailma väljaspool nende väikest linna, aga ehkki ta oli närvis, oleks Kyle ju temaga. Ja Kyle oli loodud suuremateks tegudeks kui töötamine talus koos isaga, kes teda põlgas.

„Sul on õigus.“ Ophelia naeratas armastatud näkku vaadates. Ta ei väsinud iialgi noormeest vaatamast. Alates sakris heledatest juustest, mis ulatusid veidi viltuste kulmude peale, kuni terava nina ja tihedate ripsmeteni, mis oleksid pidanud kuuluma mõnele tüdrukule, oli poiss olnud lapsest saadik kena välimusega. Ja ta oli kõige popim poiss keskkoolis. Kandiline lõug ja naerulohused panid välimusele punkti.

Aga Kyle'i polnud kunagi huvitanud keegi teine, ainult Ophelia. Tüdrukut tabas rahulolu- ja rõõmulaine, mis kihises soontes nagu äsja avatud purk karastusjooki. Tal polnud vaja muretseda. Ta vajab vaid Kyle'i.

Kyle naeratas, langetas pea ja suudles teda.

Noormehe keele magus puudutus võttis põlvist nõrgaks, mis oli maailma suurim kliše. Tema huuled liikusid üle Ophelia omade tuttavalt ja oskuslikult, mida oli salaja mitu kuud lihvitud – vahelejäämise põnevus ainult suurendas naudingut.

„Ma armastan sind,“ sosistas Kyle tema suu vastas.

Tema hääles siirast emotsiooni kuuldes, silmis meeletut pinget nähes tabas Opheliat elevus.

„Mina armastan sind ka.“

„Me lahkume hommikul. Mul on piisavalt raha kogutud, et meid mõnda aega vee peal hoida.“

Noormehe sõnad keerlesid tüdruku ümber ja tekitasid sooja, kaitsva võrgu. Ta keeldus oma kõhklusi välja näitamast. Pealegi polnud Kyle veennud teda tegema midagi, mida ta teha ei taha. Nad on tugevad ja nad saavad hakkama – koos. Ophelia tõstis pea.

„Ma ei suuda ära oodata.“

Kyle naeratas. „See autoreis on meie esimene ühine seiklus ja paljud on veel tulemas. Ainult sina ja mina.“

Teine suudlus kinnitas seda lubadust – suudlus, mille põletav iha tekitas Ophelias naiseliku tunde. „Kyle...“ sosistas ta, ja poisi nimi kõlas tema keelel nagu sümfoonia.

„Ma ei suuda ära oodata, et sa saaksid juba mu abikaasaks,“ pomises noormees, limpsides tema alahuult, ja hammustas siis kergelt. „Ma ei suuda oodata, et sa oleksid juba tõeliselt minu.“

„Juba olengi.“

„Mitte igas mõttes. Veel mitte.“

Kyle tahtis armatsemisega oodata, kuni nad on Vegases abiellunud. Ophelia oli palunud tal meelt muuta, aga noormees suhtus tema esimesse korda suure autundega ega andnud järele. Mõte, et viimaks tuleb aeg, kus nad ei pea oma intiimset hetke pooleli jätma, tekitas seljal kiheluse. Varsti. Väga varsti on tal kõik, millest ta on unistanud.

Neil mõlemal.

Kui ta ainult oleks teadnud, et tee, mis tundus nii hele ja palju-tõotav, on tegelikult täis umbrohtu, okkaid ja mürgist luuderohu, et see ei vii õnneliku lõpu juurde, vaid kaljuservani, mille all on kivine, madal vesi.

Kui ta ainult oleks teadnud, kui kiiresti tema elu armastus ja värske abikaasa ta reedab.

Kui ta ainult oleks teadnud, et tema unistused purunevad ning ta peab tulema koju tagasi tühjana ja kahetsedes.

Kui ta ainult oleks teadnud.

Ophelia vastas suudlusele ja uskus.

Esimene peatükk

Kümme aastat hiljem

Kyle Kimpton sõitis mööda tuttavat kaarduvat sissesõiduteed Robin's Nesti võõrastemaja poole. Puud kõikusid peaaegu nagu tervitades, oksad paksu jääkihi all lāngus. Iga meetriga oli aina raskem hingata.

Ta oli tagasi.

Pilk libises üle võõrastemaja, mārgates kulukat kapitaalremonti ja hoolt, mida igale pisi-asjale oli pūhendatud. Erksinised liistud viktoriaanlikul talumajal sārasid isegi jaanuarikuises hāmaruses eredalt. Maad kattis paks lumi, aga tal oli tunne, et kevadel on lilled ja muud taimed sama laitmatult hooldatud kui nende omanik. Ūmber maja ulatuv terrass oli tāiesti uus, millel oli vārviliste patjadega korvmōebel ja paksud pleedid mobiilse kamina ūmber. Hōbedased tulukesed terrassi piirde ūmber veikesid rōōmsalt. Võõrastemaja taga katkes lõputu valge vaip taamal paistvate vōimsate māgede ees, mis kerkisid enesekindlalt uduste pilvetuttide keskel. Tāiuslik talve imemaa. Midagi sellist, milline Narnia tema ettekujutuses oli alati olnud.

Kyle parkis auto ja lūlitas mootori vālja.

Kümme aastat.

Kümme aastat oli mōōdas sellest, kui ta viimati viibis kodus selles vāikeses New Yorgi osariigi Gardineri linnas ja vaatas

vapustavaid Shawagunki mägesid. Kümme aastat polnud ta lund puudutanud. Kümme aastat polnud teda ümbritsenud vaigse looduse kummaline ilu.

Ja liiga palju aastaid oli möödas sellest, kui ta oli näinud ainu-kest naist, keda kunagi oli armastanud.

Nad olid olnud kolm musketäri – Ethan, Ophelia ja tema –, elades enda loodud maailmas. Mälestused tulvasid mõtetesse. Lastena metsas jooksmine ja paljajalu ratsutamine, nii et roheline aas all mööda tuhises. Kuuvalgel jalutamine ja hilisõhtused sööma-ajad Bea's Dineris, kui nad istusid kõrvuti pragunenud punase vakstuga kaetud istmetel, unistades tulevikust ja süües rasvaseid burgereid. Esimene suudlus Opheliaga. Süütuse ja kire maitse segunes Juicy Fruiti nätsu maitsega.

Kyle sulges silmad, vaarudes kujutluspiltide põhjustatud valusate emotsioonide mõjul. Osa unistusi oli täitunud, aga hind nende eest oli olnud jõhker.

Oli aeg see heastada.

Oli aeg võtta tagasi see, mille ta oli kaotanud.

Kyle vaatas kõrvalistmele, sõrmed sirutusid juba sülearvuti nahast kotti silitama. Ta oli jätnud seljataha uhke häärberi, toad täis kalleid nipsasju, mis olid mõeldud lõbustama, meelt lahutama ja rahvamasside tähelepanu köitma. Ta oli jätnud maha isikliku koka, majapidajanna ja personaaltreeneri. Tema garaažis seisis endiselt erksinine Lamborghini ja elegantne must Hummer. Ta oli jätnud kappi smokingid ja disainerirõivad, seedripuust veinikeldri, kus olid haruldased kallid veinipudelid, ja baldahhiinvoodi, kus oli veetnud liiga palju üksildasi öid.

Nüüd oli tal vaid üks kriimuline kohver, sülearvuti ja renditud Ford Fusion.

Esimest korda väga pika aja jooksul tundis ta loovusesädet tekimas – muusa seksikalt silmapilgutust, mis kutsus teda lapsepõlvkodule lähemale, kuhu ta oli töötanud mitte kunagi tagasi tulla.

Kyle võttis telefoni ja trükkis Ethanile sõnumi.

Olen kohal. Kui raskelt ta seda võtab?

Ta ootas, kuni tuttav hall punktiirjoonega mull ekraanile tekkis.

Ei tea – sõltub sellest, kui hale sa välja näed. Mul pole ikka aimugi, miks ta su peale vihane on.

Kyle võpatas süümepeinade torke peale. Parima sõbra nooremaste õesse ei tohi armuda. Temaga põgenemine oli veel hullem, aga põgenemine nii, et sellest sõbrale ei räägi?

Seda polnud võimalik heastada.